

til Harmoniseringskontoret og skal behandle ansøgninger om EF-varemærkeansøgningers eller -registreringers overgang til danske ansøgninger. Dette kan komme på tale, hvis EF-varemærket ikke kan registreres, eller en registrering efterfølgende erklæres ugyldig.

Samspillet mellem Harmoniseringskontoret og de nationale myndigheder vil givet udvikle sig i de kommende år, ligesom de indhøstede erfaringer med brugen af systemet kan bevirke, at der skal foretages visse justeringer. Varemærkeforordningen indeholder eksempelvis en udtrykkelig revisionsklausul i art. 39, stk. 7, vedrørende den særlige søgningsordning. Denne skal revurderes efter 5 år.

Med den foreslåede bemyndigelse gives der erhvervsministeren hjemmel til løbende at foretage de nødvendige tilpasninger.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger punkt 2.4., kan det bestemmes, at indehavere af ældre danske mærker skal have mulighed for at blive underrettet, hvis deres mærke nævnes i en søgningsrapport. Det vil i givet fald kunne ske som en særskilt, gebyrbelagt ydelse.

Til nr. 19.

Med den foreslåede ordlyd præciseres det, i hvilke tilfælde en Madrid-Protokolregistrering kan konverteres til en national dansk varemærkeansøgning.

Ifølge Madrid-Protokollens artikel 9 er det kun, hvis den internationale registrering udslettes efter anmodning fra den oprindelige nationale registreringsmyndighed, eller hvis den internationale registrering bortfalder som følge af, at indehaverens hjemland udtræder af Protokollen, at der kan ske konvertering til en national registrering.

Til nr. 20.

Med den foreslåede ordlyd er der ikke tale om en realitetsændring. Der er alene sket en justering af teksten, således at den er i nøje overensstemmelse med Madrid-Protokollens artikel 2, stk. 1, der svarer til Pariserkonventionens artikel 3.

Forståelsen af begrebet »regulær industriel eller kommerciel virksomhed« giver af og til anledning til tvivl. Rene postboksadresser er ikke omfattet af be-

grebet, hvorimod et salgskontor eller et filialkontor kan være tilstrækkeligt.

Til nr. 21.

Kun reglerne i Madrid-Arrangementet, ikke i Madrid-Protokollen, kræver, at efterfølgende designering skal ske gennem den oprindelige nationale registreringsmyndighed.

Det vil af praktiske grunde være hensigtsmæssigt ikke at forlange, at efterfølgende designering på basis af en varemærkeregistrering i Danmark skal ske gennem Patentdirektoratet. Henvisningen til en efterfølgende designering er derfor udeladt. Det vil indebære en forenkling for såvel mærkeindehaveren som for Patentdirektoratet.

Efter Madrid-Protokollens regler kan gebyrerne for ansøgning om international varemærkeregistrering altid betales direkte til Det Internationale Bureau. En medlemsstat kan dog bestemme, at betaling også kan ske gennem dennes registreringsmyndighed. En sådan ordning har der imidlertid ikke været vist interesse for i danske brugerkredse. Sidste pkt. i § 56 foreslås derfor slettet.

Til nr. 22.

Forslaget er en konsekvens af Industriministeriets navneskift til Erhvervsministeriet.

Til § 2

Efter forslaget behandles forbudssagen, uden at Sø- og Handelsretten tiltrædes af sagkyndige medlemmer.

Til § 3

Bestemmelsen fastslår, at den ændrede indsigelsesprocedure alene finder anvendelse for registreringer offentliggjort efter lovens ikrafttræden. De øvrige bestemmelser finder anvendelse for eksisterende registreringer og verserende ansøgninger.

Til § 4

Bestemmelsen er affattet i overensstemmelse med almindelig praksis m.h.t. Færøerne og Grønland.